

Sygn. akt VIII **Pa 24/20**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 października 2020 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	sędzia Patrycja Bogacińska – Piątek (spr.)
Sędziowie:	Grażyna Łazowska
	Magdalena Kimel (del.)

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 27 października 2020r. w G.

sprawy z powództwa A. C. , M. W.

przeciwko Kancelarii Doradcy (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością” w G.

o wynagrodzenie, o odszkodowanie za rozwiązanie umowy o pracę bez zachowania okresu wypowiedzenia z winy pracodawcy, ekwiwalent pieniężny za niewykorzystany urlop

na skutek apelacji pozwanej

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 17 grudnia 2019 r. **sygn. akt** VI P 269/16

oddala apelację.

Sędzia Sędzia Sędzia

(-) del. M.Kimel (-) P.Bogacińska-Piątek (spr.) (-) G.Łazowska

Sygn. akt VIII Pa 24/20

UZASADNIENIE

Powódka A. C. domagała się zasądzenia od pozwanej Kancelarii Doradcy (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w G.:

a) kwoty 22.081 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od kwot:

-.

- 3.081 zł od 10 listopada 2015 roku do dnia zapłaty,
- 3.800 zł od 10 grudnia 2015 roku do dnia zapłaty,

- 3.800 zł od 10 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty,
- 3.800 zł od 10 lutego 2016 roku do dnia zapłaty,
- 3.800 zł od 10 marca 2016 roku do dnia zapłaty,
- 3.800 zł od 10 kwietnia 2016 roku do dnia zapłaty

tytułem niewypłaconego wynagrodzenia za pracę za okres od października 2015 roku do marca 2016 roku:

b) kwoty 1.990,48 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 11 kwietnia 2016 roku do dnia zapłaty tytułem ekwiwalentu pieniężnego za niewykorzystany urlop wypoczynkowy w wymiarze 11 dni,

c) kwoty 2.533,33 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 11 kwietnia 2016 roku do dnia zapłaty tytułem odszkodowania w związku z rozwiązaniem umowy o pracę bez zachowania okresu wypowiedzenia z winy pracodawcy,

d) kosztów procesu według norm prawem przepisanych.

W uzasadnieniu swojego pozwu powódka podała, że pozwana zobowiązała się wypłacać jej wynagrodzenie za pracę w kwocie 3800 zł w formie gotówkowej ze względu na zajęcia komornicze. Wskazała, że 23 grudnia 2015 roku otrzymała od pozwanej kwotę 500 zł tytułem wynagrodzenia za miesiąc październik 2015 roku. Pracodawca nie wypłacił należnego wynagrodzenia za pracę, w związku z czym powódka rozwiązała umowę o pracę bez zachowania okresu wypowiedzenia.

Powódka M. W. domagała się zasądzenia od pozwanej Kancelarii Doradcy (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w G.:

a. kwoty 23.783 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od kwot:

- 2.783 zł od 10 października 2015 roku do dnia zapłaty,
- 3.500 zł od 10 listopada 2015 roku do dnia zapłaty,
- 3.500 zł od 10 grudnia 2015 roku do dnia zapłaty,
- 3.500 zł od 10 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty,
- 3.500 zł od 10 lutego 2016 roku do dnia zapłaty,
- 3.500 zł od 10 marca 2016 roku do dnia zapłaty,
- 3.500 zł od 10 kwietnia 2016 roku do dnia zapłaty

tytułem niewypłaconego wynagrodzenia za pracę za okres od września 2015 roku do marca 2016 roku,

b. kwoty 3.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 11 kwietnia 2016 roku do dnia zapłaty tytułem ekwiwalentu pieniężnego za niewykorzystany urlop wypoczynkowy w wymiarze 18 dni,

c. kwoty 10.500 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 11 kwietnia 2016 roku do dnia zapłaty tytułem odszkodowania w związku z rozwiązaniem umowy o pracę bez zachowania okresu wypowiedzenia z winy pracodawcy,

d. kosztów procesu według norm prawem przepisanych.

W uzasadnieniu swojego stanowiska ta powódka podała, że począwszy od września 2015 roku pozwana nie wypłacała należnego wynagrodzenia za pracę, w związku z czym powódka rozwiązała umowę o pracę bez zachowania okresu

wypowiedzenia. Wskazała także, że 23 grudnia 2015 roku otrzymała od pozwanej kwotę 500 zł tytułem wynagrodzenia za miesiąc wrzesień 2015 roku.

Wyrokiem zaocznym z 30 czerwca 2016 roku Sąd Rejonowy w Gliwicach uwzględnił w całości roszczenia powódek i orzekł o kosztach sądowych.

Pozwana wniosła sprzeciw od wyroku zaocznego domagając się jego uchylenia i oddalenia powództw każdej z powódek jako bezzasadnych. Wniosła nadto o zasądzenie na jej rzecz kosztów procesu według norm prawem przepisanych.

W uzasadnieniu sprzeciwu od wyroku zaocznego pozwana wskazała, że powódka M. W. do 31 sierpnia 2015 roku była opiekunką syna prezesa zarządu pozwanej. Pozwana zawarła z powódką na krótki okres umowę o pracę, by pomóc powódce w uzyskaniu stosownego ubezpieczenia społecznego oraz stabilizacji, gdy ta planowała rozpoczęcie działalności gospodarczej. Zaprzeczyła, żeby powódka świadczyła pracę na jej rzecz. Pozwana dodała dalej, że udzieliła powódce pożyczki w kwocie 6000 zł, która nie została zwrócona. Pozwana wskazała jednoznacznie, że powódka M. W. nigdy nie świadczyła pracy na rzecz pozwanej spółki.

Odnosnie do powódki A. C. pozwana nie przeczyła, iż od października 2015 roku zawarła umowę o pracę z tą powódką, to jednak powódka od października 2015 roku nie wykonała żadnych czynności w ramach umowy o pracę. Powódka nie prowadziła ksiąg rachunkowych pozwanej, ani nie złożyła zeznań podatkowych, do czego była obowiązana. Pozwana wskazała, że w związku z złamaniem nerwowym prezesa zarządu pozwanej spółki praca spółki nie była nadzorowana przez okres dwóch lat. Pozwana zarzuciła, że powódki wykorzystały pozostawione im karty in blanco z podpisem prezesa zarządu. Podniosła nadto, że złożyła zawiadomienie o podejrzeniu popełnienia przestępstwa w związku z zaginięciem akt osobowych powódek.

Sąd Rejonowy w Gliwicach wyrokiem z 17 grudnia 2019 r. (VI P 269/16) w pkt 1 uchylił wyrok zaoczny z 30 czerwca 2016 roku wydany w sprawie VI P 269/16, w pkt 2 zasądził od pozwanej na rzecz powódki A. C. następujące kwoty:

a. 22.081,00 zł tytułem wynagrodzenia za pracę za okres od października 2015 roku do marca 2016 roku z ustawowymi odsetkami za opóźnienie:

- od kwoty 3.081,00 zł od 11 listopada 2015 roku do dnia zapłaty,
- od kwoty 3.800,00 zł od 11 grudnia 2015 roku do dnia zapłaty,
- od kwoty 3.800,00 zł od 11 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty,
- od kwoty 3.800,00 zł od 11 lutego 2016 roku do dnia zapłaty,
- od kwoty 3.800,00 zł od 11 marca 2016 roku do dnia zapłaty,
- od kwoty 3.800,00 zł od 11 kwietnia 2016 roku do dnia zapłaty;

b. 2.533,33 tytułem odszkodowania w związku z rozwiązaniem umowy o pracę bez zachowania okresu wypowiedzenia z winy pracodawcy, z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 28 maja 2016 roku do dnia zapłaty;

c. 1.628,57 zł tytułem ekwiwalentu pieniężnego za niewykorzystany urlop wypoczynkowy, z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 12 kwietnia 2016 roku do dnia zapłaty;

w pkt 3 zasądził od pozwanej na rzecz powódki M. W. następujące kwoty:

a. 23.783,00 zł tytułem wynagrodzenia za pracę za okres od września 2015 roku do marca 2016 roku z ustawowymi odsetkami za opóźnienie:

- od kwoty 2.783,00 zł od 11 października 2015 roku do dnia zapłaty,

- od kwoty 3.500,00 zł od 11 listopada 2015 roku do dnia zapłaty,
- od kwoty 3.500,00 zł od 11 grudnia 2015 roku do dnia zapłaty,
- od kwoty 3.500,00 zł od 11 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty,
- od kwoty 3.500,00 zł od 11 lutego 2016 roku do dnia zapłaty,
- od kwoty 3.500,00 zł od 11 marca 2016 roku do dnia zapłaty,
- od kwoty 3.500,00 zł od 11 kwietnia 2016 roku do dnia zapłaty;

b. 10.500,00 zł tytułem odszkodowania w związku z rozwiązaniem umowy o pracę bez zachowania okresu wypowiedzenia z winy pracodawcy, z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 28 maja 2016 roku do dnia zapłaty;

c. 2.666,67zł tytułem ekwiwalentu pieniężnego za niewykorzystany urlop wypoczynkowy, z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 12 kwietnia 2016 roku do dnia zapłaty;

w pkt 4 oddalił powództwo A. C. i M. W. w pozostałym zakresie; w pkt 5 zasądził od pozwanej na rzecz każdej z powódek po 3.600,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego; w pkt 6 nakazał pobrać od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa kwotę 3.160,00 zł tytułem opłaty stosunkowej od pozwów, od uiszczeniu której powódki były zwolnione z mocy ustawy.

Sąd pierwszej instancji ustalił, że:

Pozwana spółka zajmowała się w ramach swojej działalności doradztwem podatkowym, a jej siedziba w okresie spornym znajdowała się w G. przy ul. (...). Od 2005 roku Prezesem Zarządu była K. W.. Spółka okresowo zatrudniała pracowników biurowych.

Na stanowisku pracownika biurowego w pozwanej spółce zatrudniona była powódka M. W. w pełnym wymiarze czasu pracy od 1 lutego 2013 roku, kiedy to strony zawarły umowę o pracę na czas określony ustalając wynagrodzenie powódki na kwotę 1600 zł miesięcznie. Tą umowę aneksem z 31 grudnia 2014 roku strony przekształciły w umowę na czas nieokreślony od 1 lutego 2013 roku. Kolejnym aneksem z 1 września 2015 roku strony ustaliły wysokość wynagrodzenia powódki na kwotę 3500zł.

Faktycznie wykonywane przez powódkę M. W. czynności obejmowały w okresie do 1 września 2015 roku opiekę nad małoletnim synem K. W.. Prezes Zarządu pozwanej zwarła z powódką umowę o pracę z wskazaniem stanowiska pracownika biurowego, bowiem w tamtym okresie nie miała możliwości zatrudnienia powódki na podstawie umowy o pracę na stanowisku opiekunki do dziecka. Powódka zajmowała się synem K. W. do końca sierpnia 2015 roku. Po zawarciu aneksu z dnia 1 września 2015 roku czynności wykonywane przez powódkę M. W. nie obejmowały opieki nad dzieckiem, a miały charakter biurowy. Powódka częściej przebywała w siedzibie spółki, gdzie zajmowała się głównie segregowaniem i porządkowaniem dokumentów. Powódka wykonywała również inne, doraźne czynności zlecone przez K. W., w tym między innymi zawoziła ją samochodem na spotkania, zajmowała się sprawami remontowymi związanymi z przygotowaniem siedziby nowej spółki. K. W. w okresie od 1 września 2015 roku nie przekazała powódce M. W. żadnego zakresu obowiązków (pisemnego, jak też ustnego).

Prezes zarządu pozwanej spółki - (...) - W. w okresach od dnia 16 maja 2014 roku do dnia 30 listopada 2014 roku, od dnia 17 stycznia 2015 roku do dnia 23 lutego 2015 roku, od dnia 3 sierpnia 2015 roku do dnia 21 września 2015 roku, od dnia 19 października 2015 roku do dnia 16 listopada 2015 roku, od dnia 12 stycznia 2016 roku do dnia 7 marca 2016 roku, od dnia 18 marca 2016 roku do dnia 15 kwietnia 2016 roku przebywała na zwolnieniu lekarskim. K. W. w okresach od dnia 16 maja 2014 roku do 14 lipca 2014 roku, od dnia 29 lipca 2014 roku do dnia 31 października 2014 roku, od dnia 22 stycznia 2015 roku do dnia 13 marca 2015 roku była hospitalizowana na Oddziale Psychiatrycznym Szpitala (...) w P.. Powodem podjęcia leczenia była kolejna dekompensacja stanu psychicznego związana z nagłą

śmiercią jej brata w dniu 9 lipca 2015 roku. W związku z powyższymi problemami K. W. zmierzała do zamknięcia pozwanej spółki. W tym celu zamieściła ogłoszenie o pracę dla księgowej na jednym z portali internetowych – (...).

W odpowiedzi na ogłoszenie zatrudniona została powódka A. C.. Powódka A. C. była zatrudniona przez pozwaną spółkę na stanowisku księgowej w pełnym wymiarze czasu pracy od 1 października 2015 roku, kiedy to strony zawarły umowę o pracę na czas określony, ustalając wynagrodzenie powódki na kwotę 3800 zł miesięcznie.

Głównym zadaniem powódki A. C. miało być przygotowanie spółki pod względem księgowym do zamknięcia oraz „wyprostowanie dokumentów”. W tym czasie pozwana nie miała swoich klientów, u pozwanej był segregator z wypowiedzeniami umów.

W okresie od października 2015 roku do marca 2016 rok powódka A. C. zajmowała się księgowością pozwanej. W tym celu posługiwała się specjalistycznym programem, do którego posiadała dostęp wyłącznie z komputera znajdującego się w siedzibie pozwanej przy ul. (...) w G.. Nadto w trakcie wykonywania pracy powódka prowadziła korespondencję mailową z K. W., która w ten sposób zlecała jej wykonanie niektórych bieżących lub dodatkowych czynności.

Powódka A. C. w okresie spornym drukowała potwierdzenia sald, przyjmowała zaległości od klientów. Chyba w drugim dniu jej pracy K. W. przyjechała do pracy z powódką M. W. i poinformowała, że ta będzie jej pomagać.

W okresie spornym obydwie powódki wykonywały pracę na rzecz pozwanej spółki. Nadto powódki zajmowały się czynnościami związanymi z prowadzeniem założonej wspólnie spółki (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w G.. Spółka ta zarejestrowana została 18 grudnia 2015 roku w KRS, a zawarta została umową z 26 października 2015 roku sporządzoną przed notariuszem W. W. w Kancelarii Notarialnej w G. za nr. Rep. (...). Siedziba spółki znajdowała się na ulicy (...). Spółka ta założona została przez powódki na prośbę K. W.. To powódki wyłożyły środki na otwarcie tej spółki. Nowo powstała spółka miała być biurem podróży, miała przynosić zyski. Biuro podróży było otwarte od 9.00 do 18.00. U pozwanej godziny pracy trwały od 8.00 do 16.00. W biurze podróży miała pracować T. M., która dojeżdżała z B. oraz K. W.. Obie Panie nie mogły zostać zatrudnione w biurze podróży bowiem obie przebywały na zwolnieniu lekarskim. Powódka A. C. udawała się do biura podróży po godzinie 16.00, po zakończeniu pracy u pozwanej. Jeżeli chodzi o powódkę M. W., to zdarzało się, że przebywała ona na ul. (...) nawet kilka godzin. Raczej nie było takich dni, żeby powódka M. W. cały dzień była w biurze podróży, a nie była w ogóle w pracy w siedzibie pozwanej.

W dniach 16-17 listopada 2015 roku obydwie powódki odbyły szkolenie w W.. Szkolenie to nie było szkoleniem, na które zostały skierowane przez pozwaną. Wyjazd na szkolenie nie był wyjazdem służbowym. Koszty z nim związane (koszty dojazdu, noclegów) powódki pokryły samodzielnie. W tym czasie powódki nie świadczyły pracy na rzecz pozwanej – nie były obecne w pracy. Poza tym wyjazdem na szkolenie powódki w okresie spornym nie korzystały z urlopu wypoczynkowego.

Z uwagi na problemy osobiste K. W. w okresie od września 2015 roku do końca marca 2016 roku rzadko przebywała ona w biurze spółki przy ul. (...). Nie nadzorowała pracy powódek. Nie sprawdzała, czy są obecne w siedzibie spółki w godzinach pracy, jednak nie przekazywała powódkom żadnych zastrzeżeń do wykonywanej przez nie pracy.

Wobec zajęć komorniczych związanych z zadłużeniami pozwanej spółki (...) dokonywała następujących wypłat środków pieniężnych z rachunku bankowego spółki prowadzonego przez (...) Spółkę Akcyjną o nr. (...): w dniu 19 października 2015 roku kwoty 6500 zł, w dniu 2 listopada 2015 roku kwoty 7100 zł, w dniu 2 grudnia 2015 roku kwoty 10 300 zł, w dniu 15 stycznia 2015 roku kwoty 7300 zł. Środki te były zwolnione spod zajęć komorniczych na poczet wypłaty bieżących wynagrodzeń.

Pieniądze przeznaczone na wypłaty wynagrodzeń dla powódek nie zostały im przekazane przez K. W.. Powódki tytułem wypłaty za okres sporny otrzymały jedynie po 500 zł w grudniu 2015. Otrzymałą kwotę powódka M. W. zaliczyła na poczet zaległego wynagrodzenia za miesiąc wrzesień 2015 roku, a powódka A. C. na poczet wynagrodzenia za miesiąc październik 2015 roku.

W związku z narastającymi zaległościami w wypłacie wynagrodzeń powódki ostatni raz stały się w pracy u pozwanej w dniu 25 marca 2016 roku.

Pismem z dnia 30 marca 2016 roku, doręczonym pozwanej w dniu 11 kwietnia 2016 roku, powódka A. C. rozwiązała umowę o pracę bez wypowiedzenia z winy pracodawcy z powodu braku wypłaty wynagrodzenia za miesiące wskazane w piśmie.

Pismem z 30 marca 2016 roku, doręczonym pozwanej 11 kwietnia 2016 roku, powódka M. W. rozwiązała umowę o pracę bez wypowiedzenia z winy pracodawcy z powodu braku wypłaty wynagrodzenia za miesiące wskazane w piśmie.

Po otrzymaniu pism powódek pozwana odebrała od powódki A. C. klucze do biura ponieważ powódka M. W. nigdy nie posiadała kluczy. Po odebraniu kluczy K. W. nie sprawdziła stanu dokumentów znajdujących się w biurze, nie wymieniła również zamków. Po pewnym czasie K. W. zorientowała się, że w dokumentacji pozostawionej w biurze spółki brakuje teczek osobowych powódek. Wówczas K. W. wymieniła zamki w biurze spółki.

Na mocy umowy z dnia 15 czerwca 2016 roku pozwana korzystała z usług biura (...) w G. w zakresie prowadzenia ksiąg rachunkowych.

Pismem z 1 sierpnia 2016 roku Naczelnik Pierwszego Urzędu Skarbowego w G. poinformował pozwaną, że w bazie urzędu nie odnotowano zeznania podatkowego CIT-8 za 2015 rok, natomiast spółka w deklaracjach VAT- (...) wykazywała obrót. Deklaracje te przygotowywała powódka A. C. i to ona wysyłała je do Urzędu Skarbowego.

W dniu 13 grudnia 2016 roku K. W. złożyła oświadczenie o rezygnacji z funkcji prezesa zarządu pozwanej spółki.

W dniu 24 października 2016 roku zarząd pozwanej spółki podjął uchwałę w przedmiocie wyrażenia zgody na zbycie posiadanych przez wspólnika K. W. udziałów na rzecz B. B.. W dniu 13 grudnia 2016 roku nadzwyczajne zgromadzenie wspólników pozwanej spółki podjęło uchwałę o odwołaniu ze stanowiska prezesa zarządu K. W. i powołaniu na stanowisko prezesa zarządu K. Ś..

Powyższy stan faktyczny Sąd Rejonowy ustalił na podstawie następujących dowodów: umowy o pracę wraz z załącznikami k. 6, 8, 20; rozwiązania umów o pracę wraz z dowodami doręczenia k. 7, 17, 244-247, 279-282; aneksów do umowy o pracę k. 18-19; obrotów i sald spółki k. 89-101; pisma Naczelnika Pierwszego Urzędu Skarbowego w G. k. 102-103; umowy o usługowe prowadzenie ksiąg rachunkowych k. 104-107; druki (...) k. 108-119; zaświadczeń lekarskich k. 113, 119, 123; kart informacyjnych leczenia szpitalnego k. 120-122; odpisu skróconego aktu zgonu k. 124; korespondencji e-mailowej stron k. 248-258, 266-271, 290-295; 283-289; uchwała zarządu spółki k. 321; protokołu nadzwyczajnego zgromadzenia wspólników k. 322-324; wydruku KRS k. 364-369; historii rachunku bankowego k. 370-371; oświadczenia k. 447, 453; zeznań świadków: G. W. k. 390-391, T. M. k. 391v-393, zeznań świadka D. S. – k. 601-602, zeznań świadka D. B. – k. 602-602v., zeznań świadka P. M. – k. 602v.-603, zeznań świadka K. T. – k. 603-604, zeznań świadka S. Z. – e. protokół z 18 czerwca 2019 roku, zeznań świadka K. W. – e. protokół z 18 czerwca 2019 roku, przesłuchania powódki M. W. e – protokół z 17 września 2019 roku, przesłuchania powódki A. C. – e. protokół z 3 grudnia 2019 roku.

W powyższym zakresie Sąd Rejonowy uznał okoliczności sprawy za bezsporne i wszechstronnie wyjaśnione, w oparciu o zeznania świadków, przesłuchanie powódek, dokumenty dołączone do akt sprawy.

Sąd Rejonowy uznał, że roszczenia powódek co do zasady zasługiwały na uwzględnienie.

Na wstępie rozważań prawnych Sąd I instancji podał, że w przedmiotowej sprawie powódki domagały się zaległego wynagrodzenia za pracę za okres sporny, przy czym kwoty wynagrodzenia dochodzone przez powódki nie były kwestionowane przez stronę pozwaną pod kątem rachunkowym.

Odnosząc się do żądań powódek w zakresie dochodzenia zaległego wynagrodzenia za pracę, Sąd Rejonowy wskazał na kwestię rozkładu ciężaru dowodzenia, przytaczając treść art. 3 k.p.c., art. 6 k.c. oraz art. 94 pkt 9a k.p.

Sąd Rejonowy podał, że zaniedbania dotyczące zagubienia dokumentów dotyczących ewidencji czasu pracy bądź dokumentacji płacowej, powodują zmianę wynikającego z art. 6 k.c. rozkładu ciężaru dowodzenia, przenosząc ten ciężar na podmiot zaprzeczający faktom, z których strona powodowa wywodzi skutki pozwu. Obowiązkiem pracodawcy jest wówczas wykazanie, że pracownik nie pracował w takim rozmiarze, jak twierdzi. Analogicznie sytuacja kształtuje się w zakresie zapłaty wynagrodzenia, przy czym brak prowadzenia lub też zagubienie przez pozwanego pracodawcę dokumentacji płacowej nie może automatycznie skutkować koniecznością uwzględnienia przez Sąd roszczeń pracownika o wynagrodzenie za pracę bez uwzględnienia całokształtu zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego i okoliczności sprawy.

Dalej Sąd I instancji podał, że w przedmiotowej sprawie uznał za wykazaną okoliczność świadczenia przez obydwie powódki pracy na rzecz pozwanej w spornych okresach, czemu przeczyła strona pozwana w sprzeciwie od wyroku zaocznego. W ocenie Sądu Rejonowego zakres wykonywanych czynności przez powódki na rzecz pozwanej w spornych okresach wykazany został zarówno zeznaniami świadków, dokumentami (m.in. pismo Naczelnika Pierwszego Urzędu Skarbowego w G. z 1 sierpnia 2016 roku, z którego wynika, iż pozwana składała deklaracje VAT – 7 za 2015 rok), przesłuchaniem samych powódek.

Sąd Rejonowy podkreślił, że prezes zarządu pozwanej w okresach spornych – K. W. – nie przedstawiła wprawdzie żadnej z powódek pisemnego, czy też ustnego zakresu obowiązków, ani nie nadzorowała na bieżąco pracy powódek, to jednak nie uprawnia to pozwanej do stwierdzenia, że powódki nie świadczyły pracy na rzecz pozwanej, skoro wykonywanie takiej pracy zostało potwierdzone w toku postępowania innymi dowodami.

Dalej Sąd I instancji podał, że z przeprowadzonego postępowania dowodowego wynika, iż powódki świadczyły pracę na rzecz pozwanej, natomiast pozwana nie wypłacała powódkom należnego im wynagrodzenia za pracę. Powódki od początku procesu jednoznacznie wskazywały, że pozwana zalegała z wypłatą wynagrodzenia na ich rzecz (co też było przyczyną rozwiązania umów o pracę z winy pracodawcy). W ocenie Sądu Rejonowego pozwana nie wykazała natomiast, aby miała miejsce sytuacja przeciwna. Pozwana nie kwestionowała faktu oraz przyczyny rozwiązania przez powódki umowy o pracę bez zachowania okresu wypowiedzenia, nie wykazała, iż wypłaciła powódkom wynagrodzenie za pracę. Sąd Rejonowy podkreślił, że wprawdzie K. W. twierdziła w toku procesu, że wypłacała powódkom wynagrodzenie w kopercie za pokwitowaniem na liście płac, jednakże nie przedstawiła takich dokumentów, ani nie wykazała tych okoliczności innymi dowodami.

W świetle powyższego, wobec braku materiału dowodowego stanowiącego podstawę do ustalenia, że pozwany pracodawca wypłacił powódkom wynagrodzenie za pracę w spornym okresie, Sąd Rejonowy uznał, że pozwany pracodawca jest zobowiązany do zapłaty powódkom zaległych wynagrodzeń w kwotach ustalonych w umowach o pracę (przy uwzględnieniu kwot 500 zł przekazanych powódkom w grudniu 2015 roku, o które to kwoty powódki pomniejszyły dochodzone roszczenie).

W rezultacie Sąd I instancji zasądził od pozwanego pracodawcy na rzecz powódki A. C. kwotę 22.081,00 zł, o czym orzekł w punkcie 2a wyroku, a na rzecz powódki M. W. kwotę 23.783,00 zł, o czym orzekł w punkcie 3a wyroku.

O odsetkach od wskazanych kwot Sąd I instancji orzekł z mocy art. 481 k.c. w związku z art. 300 k.p., zasądając je od 11 dnia następnego miesiąca, za który należne było wynagrodzenie, bowiem zgodnie z twierdzeniami powódek wynagrodzenie miało być płatne do 10 dnia następnego miesiąca. Dalsze roszczenie o odsetki ustawowe za opóźnienie jako nieuzasadnione Sąd I instancji oddalił.

Sąd I instancji uznał również za uzasadnione, chociażby z uwagi na powyższe rozważania, roszczenie powódek o odszkodowanie w związku z rozwiązaniem umowy o pracę bez zachowania okresu wypowiedzenia z winy pracodawcy. Sąd I instancji podał, że powódki składając pozwanej oświadczenia o rozwiązaniu umowy o pracę z winy pracodawcy wskazywały, że przyczyną rozwiązania umowy jest brak wypłaty wynagrodzenia za miesiące wskazane w pismach powódek. Przytaczając treść art. 55 § 1¹ k.p., Sąd Rejonowy podkreślił, że rozwiązanie umowy o pracę przez powódki bez zachowania okresu wypowiedzenia z winy pracodawcy było w pełni uzasadnione, a powódki zachowały zarówno

wymaganą formę, jak i termin rozwiązania umowy o pracę. Sąd Rejonowy zaznaczył, że pozwana zalegała z wypłatą wynagrodzenia na rzecz powódek za okres 7 miesięcy w stosunku do powódki M. W. oraz 6 miesięcy w stosunku do powódki A. C., co stanowi ciężkie naruszenie podstawowych obowiązków pracodawcy. Ocenę taką Sąd Rejonowy poparł orzecznictwem Sądu Najwyższego.

Wobec powyższego, Sąd I instancji uznał roszczenie o odszkodowanie obydwu powódek z art. 55 § 1¹ k.p. za zasadne. Przy dokonywaniu oszacowania należnej powódkom kwoty odszkodowania Sąd I instancji miał na względzie przede wszystkim okres zatrudnienia powódek u pozwanej, a to w związku z art. 36 k.p. W konsekwencji Sąd I instancji w punkcie 2b wyroku zasądził od pozwanej na rzecz powódki A. C. odszkodowanie w kwocie 2.533,33zł, a w punkcie 3b od pozwanej na rzecz powódki M. W. odszkodowanie w kwocie 10.500zł.

O odsetkach ustawowych za opóźnienie od wskazanych kwot Sąd I instancji orzekł z mocy art. 481 k.c. w związku z art. 300 k.p. zasądzając je od dnia następnego po doręczeniu pozwanej odpis pozwu, co miało miejsce z dniem 27 maja 2016 roku. Sąd Rejonowy zauważył, że powódki wprawdzie domagały się odsetek ustawowych za opóźnienie od dochodzonego odszkodowania od 11 kwietnia 2016 roku, jednak nie wykazały, aby przed tą datą wzywały pozwaną do zapłaty kwot odszkodowania dochodzonych pozwem, wobec czego Sąd I instancji zasądził ustawowe odsetki za opóźnienie dopiero od dnia następnego po doręczeniu pozwanej odpisu pozwów. Dalsze roszczenie powódek o odsetki ustawowe za opóźnienie w zakresie ww. roszczenia jako nieuzasadnione Sąd Rejonowy oddalił.

W ocenie Sądu I instancji częściowemu uwzględnieniu podlegało również żądanie powódek zasądzenia ekwiwalentu pieniężnego za niewykorzystany urlop wypoczynkowy za okres sporny w stosunku do obydwu powódek.

Nie budziło wątpliwości Sądu Rejonowego, że również w zakresie ewidencjonowania urlopów wypoczynkowych, w tym wniosków o ich udzielenie pozwana – jako pracodawca – nie wykazała, aby powódki takie wnioski urlopowe składały, a ciężar dowodowy w tym zakresie również spoczywał na pozwanej. Sąd Rejonowy podał, że z zebranego materiału dowodowego wynika, że powódki w okresach spornych jedynie w dniach 16-17 listopada 2015 roku odbyły szkolenie w W., przy czym szkolenie to nie było szkoleniem, na które zostały skierowane przez pozwaną. Wyjazd na szkolenie nie był wyjazdem służbowym, a koszty z nim związane (koszty dojazdu, noclegów) powódki pokryły samodzielnie. W tym czasie powódki nie świadczyły pracy na rzecz pozwanej – nie były obecne w pracy. Tym samym Sąd Rejonowy uznał, że czas szkolenia powódek w dniach 16-17 listopada 2015 roku stanowił niejako urlop wypoczynkowy. Za pozostały niewykorzystany urlop wypoczynkowy – w ocenie Sądu I instancji – powódkom należy się ekwiwalent.

Sąd Rejonowy wskazał, że powódki nabyły prawo do ekwiwalentu pieniężnego za niewykorzystany urlop wypoczynkowy w 2016 roku. Współczynnik urlopowy w 2016 roku dla pracowników pełnoetatowych wynosił 21.

Powódka A. C. domagała się od pozwanej ekwiwalentu pieniężnego za niewykorzystany urlop wypoczynkowy za 11 dni tj. 88 godzin. Sąd Rejonowy uznał, że zasadnym jest roszczenie powódki o ekwiwalent pieniężny za niewykorzystany urlop wypoczynkowy za 9 dni urlopu tj. 72 godziny, a tym samym zasądził od pozwanej na rzecz powódki kwotę 1.628,57zł, jak w pkt 2c wyroku.

Powódka M. W. domagała się od pozwanej ekwiwalentu pieniężnego za niewykorzystany urlop wypoczynkowy za 18 dni tj. 144 godzin. Sąd Rejonowy uznał, że zasadnym jest roszczenie powódki o ekwiwalent pieniężny za niewykorzystany urlop wypoczynkowy za 16 dni urlopu tj. 128 godzin, a tym samym zasądził od pozwanej na rzecz tej powódki kwotę 2.666,67zł, jak w pkt 3c wyroku. Dalsze roszczenie powódek o ekwiwalent pieniężny za niewykorzystany urlop wypoczynkowy Sąd Rejonowy oddalił jako nieuzasadnione.

O odsetkach ustawowych za opóźnienie od wskazanych kwot Sąd I instancji orzekł z mocy art. 481 k.c. w związku z art. 300 k.p., zasądzając je od 12 kwietnia 2016 roku, bowiem z dniem 11 kwietnia 2016 roku ustał stosunek pracy powódek z pozwaną, a tym samym odsetki ustawowe za opóźnienie należało zasądzić od dnia następnego.

Mając na uwadze fakt, że w sprawie VI P 269/16 Sąd Rejonowy w dniu 30 czerwca 2016 roku wydał wyrok zaoczny, w pkt 1 wyroku z dnia 17 grudnia 2019 roku Sąd Rejonowy uchylił wyrok zaoczny.

O kosztach zastępstwa procesowego strony pozwanej Sąd I instancji orzekł, mając na uwadze wynik procesu, na podstawie art. 98 § 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. oraz § 2 ust. 5 i § 9 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015 roku, 1800 ze zmianami) – według stanu obowiązującego w dniu wniesienia pozwu.

Apelację od wyroku wniosła pozwana Kancelaria Doradcy (...) Sp. z o.o. w G. zaskarżając go w całości i zarzucając mu:

- 1) naruszenie prawa materialnego, tj. art. 80 k.p. poprzez jego błędne zastosowanie, tj. uznanie, że powódkom należy się wynagrodzenie za wykonaną pracę, gdy tymczasem obie powódki pracy nie świadczyły;
- 2) naruszenie prawa materialnego, tj. art. 55 § 1 i 1¹ k.p. poprzez błędne przyjęcie, że istniała podstawa do rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia przez powódki z powodu ciężkiego naruszenia podstawowych obowiązków przez pracodawcę, co kolejno stanowiło podstawę do zasądzenia na ich rzecz odszkodowania;
- 3) naruszenie prawa materialnego, tj. art. 171 k.p., poprzez błędne przyjęcie, że istnieje podstawa do wypłaty ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy, gdy tymczasem uprawnienie do urlopu po stronie powódek nie powstało, gdyż nie świadczyły one pracy w ramach łączących strony stosunków pracy;
- 4) naruszenie prawa procesowego, tj. art. 227 w zw. z art. 233 § 2 k.p.c., polegające na przekroczeniu zasady swobodnej oceny dowodów, tj. zbagatelizowaniu przy wyrokowaniu istotnych okoliczności przedstawionych przez pozwaną oraz świadków – zaniechaniu wszechstronnego rozważenia zebranego w sprawie materiału dowodowego, polegające na:
  - oparciu wyroku tylko i wyłącznie na zeznaniach powódek i uznaniu, że powódki świadczyły pracę na rzecz pozwanej, przy jednoczesnym pominięciu zeznań świadków G. W., T. M., D. B. oraz K. W., oraz dowodu z dokumentów, z których to wyraźnie wynika, że powódki nie świadczyły pracy dla pozwanej;
  - nieuwzględnieniu przy wyrokowaniu, że powódki od października 2015 r. rozpoczęły własną działalność w (...) sp. z o.o., co pochłaniało ich czas, a nie świadczenie pracy na rzecz pozwanej spółki;
  - błędnym ustaleniu, że powódki na spółkę (...) sp. z o.o. wyłożyły własne środki, gdy tymczasem materiał dowodowy wskazuje, że w całości finansowała to K. W.;
  - błędnym przyjęciu, że pieniądze zwolnione na wynagrodzenia powódek przez komornika prowadzącego egzekucję przeciwko pozwanej spółce nie zostały im przekazane, gdy tymczasem wskazane środki były przekazywane powódkom przez K. W., gdzie zgodnie z uzgodnieniami z powódkami, były przeznaczone na zapłatę czynszu lokalu przy ul. (...) w związku z działalnością spółki (...) sp. z o.o.;
  - całkowitym pominięciu przez Sąd Rejonowy okoliczności, że A. C. wykonywała podczas rzekomo wykonywanych czynności na rzecz pozwanej, prac na rzecz swoich indywidualnych klientów niezwiązanych z pozwaną spółką;
  - niewłaściwym przyjęciu, że jeżeli pozwana nie zgłosiła swojego sprzeciwu wobec rozwiązania stosunków pracy (odwołanie) przez powódki, to jest to tożsame z uznaniem przez pracodawcę zasadności decyzji obu powódek, co w konsekwencji oznacza podstawę do przyznania powódkom odszkodowań wynikających z kodeksu pracy;
  - całkowitym pominięciu twierdzeń M. W., która wyraźnie potwierdziła, że kontynuacja stosunku pracy (aneks o podwyżce z września 2015 r.) po zakończeniu opieki nad dziećmi K. W., nie miała na celu świadczenia pracy na rzecz pozwanej a rekompensatę za nie skorzystanie ze środków unijnych przeznaczonych na indywidualną działalność powódki;
  - oddaleniu wniosku dowodowego o przesłuchanie uzupełniające K. W., celem zweryfikowania twierdzeń A. C. w przedmiocie konieczności zatwierdzania sald (innych dokumentów księgowych) w systemie księgowym przez kierownika jednostki, co umożliwiłoby zachowanie dokumentacji w systemie oraz złożenie jej do właściwych

instytucji – co miało stanowić wyjaśnienie powódki na zarzut braku dokumentacji w systemie płacowo-księgowym;

5) przepisów prawa procesowego, tj. art. 328 § 2 k.p.c., polegające na zbyt lakonicznym i ogólnikowym sporządzeniu treści uzasadnienia bez wskazania przyczyn, dla których dowodom załączonym do pozwu Sąd Rejonowy odmówił wiarygodności i mocy dowodowej.

Wskazując na powyższe zarzuty pozwana wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa w całości, ewentualnie o uchylenie wyroku i skierowanie sprawy celem ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji. Nadto wniosła o zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

apelacja pozwanej nie jest uzasadniona.

W ocenie Sądu Okręgowego, Sąd I instancji poczynił prawidłowe ustalenia w zakresie stanu faktycznego, przeprowadził niezbędne postępowanie dowodowe, a następnie w prawidłowy sposób, zgodnie z zasadami logiki i doświadczenia życiowego dokonał trafnej oceny zebranych dowodów i wyciągnął właściwe wnioski, które legły u podstaw wydania zaskarżonego wyroku. Sąd Rejonowy w pisemnym uzasadnieniu wyroku wyjaśnił w oparciu o jakie dowody i dlaczego dokonał ustaleń faktycznych w rozpoznawanej sprawie, nie wykraczając poza ramy swobodnej oceny wynikające z przepisu art. 233 k.p.c.

Ustalenia Sądu Rejonowego Sąd Okręgowy podziela i przyjmuje za własne.

Zarzut naruszenia przepisu art. 233 § 1 k.p.c. byłby skuteczny wówczas, gdyby apelująca wykazała uchybienie podstawowym regułom służącym ocenie wiarygodności i mocy dowodowej poszczególnych dowodów, tj. regułom logicznego myślenia, zasadzie doświadczenia życiowego i właściwego kojarzenia faktów (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 grudnia 2005 r. w sprawie III CK 314/05 opublikowany lex nr 172176). Ocena mocy i wiarygodności dowodów przeprowadzona w pisemnym uzasadnieniu orzeczenia, mogłaby być skutecznie podważona w postępowaniu odwoławczym tylko wówczas, gdyby wykazano, że zawiera błędy logiczne, wewnętrzne sprzeczności, jest niepełna itp. (wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 31 sierpnia 2005 r. w sprawie I ACa 456/05 opublikowany lex nr 177026). Analogiczna sytuacja ma miejsce w przypadku zarzutu naruszenia art. 233 § 2 k.p.c.

W ocenie Sądu Okręgowego Sąd I instancji prawidłowo ocenił zeznania świadków, zgodnie z zasadami logiki i doświadczenia życiowego. Podkreślić należy, że strona pozwana nie wykazała by ocena ta naruszyła zasady logicznego rozumowania, była niepełna czy wewnętrznie sprzeczna. Skuteczne postawienie zarzutu naruszenia art. 233 k.p.c. nie może polegać na zaprezentowaniu przez stronę skarżącą stanu faktycznego, ustalonego przez nią na podstawie własnej oceny dowodów. Natomiast strona pozwana w apelacji dokonała odmiennej oceny dowodów, często wybiórczo przytaczając zeznania świadków, lub wrywając zeznania z kontekstu. Przeprowadzona przez Sąd ocena dowodów nie została skutecznie podważona.

Odnosząc się do zarzutu pozwanej, iż Sąd I instancji przy wyrokowaniu opierał się wyłącznie na zeznaniach powódek, przy jednoczesnym pominięciu zeznań świadków G. W., T. M., D. B. oraz K. W., z których miało wynikać zdaniem pozwanej, że powódki nie świadczyły pracy dla pozwanej, wskazać należy, że zarzut ten jest chybiony. Sąd II instancji wskazuje, że K. W. zeznawała w sprawie w charakterze świadka, natomiast w spornym okresie była prezesem zarządu pozwanej spółki, więc jej zeznania co do świadczenia pracy powódek w pozwanej spółce trudno uznać za obiektywne, podobnie jak zeznania jej męża G. W.. Poza tym, z zeznań świadka G. W. wynikało, że nie miał pewności co do rzeczywistego stanu zatrudnienia powódek w spornym okresie – wskazywał głównie na fakt świadczenia pracy przez powódkę M. W. w charakterze opiekunki dziecka jego i K. W. do końca 2015 r. Z kolei świadek T. M. zeznała, że regularnie widywała powódkę A. C. w biurze pozwanej w spornym okresie, natomiast powódkę M. W. spotykała tam sporadycznie. Świadek D. B. wprawdzie faktycznie nie widziała powódek w biurze pozwanej spółki, jednak jej

spotkanie w biurze pozwanej było jednorazowe, w trakcie którego miała sporządzić sprawozdanie finansowe. W ocenie Sądu Okręgowego trudno uznać – jak domaga się tego pozwana – by zeznania ww. świadków miały jednoznacznie wskazywać na brak świadczenia pracy przez powódki na rzecz pozwanej spółki w spornym okresie. Zarzuty pozwanej są tym bardziej chybione, że pozostali świadkowie, tj. P. M., K. T., D. S. i S. Z., potwierdzili, że powódki świadczyły pracę na rzecz pozwanej. Pozwana natomiast w żaden sposób nie zdołała wykazać, że zeznania ww. świadków są niewiarygodne.

Sąd II instancji wskazuje, że nieuzasadnione jest również twierdzenie pozwanej, jakoby Sąd I instancji nie uwzględnił przy wyrokowaniu, że powódki od października 2015 r. rozpoczęły własną działalność w (...) sp. z o.o., co – zdaniem pozwanej – miało pochłaniać ich czas, a nie świadczenie pracy na rzecz pozwanej. Podkreślić należy, że Sąd I instancji w uzasadnieniu wyroku wskazał wyraźnie, że powódki w spornym okresie wykonywały pracę na rzecz pozwanej spółki a nadto zajmowały się czynnościami związwanymi z prowadzeniem założonej wspólnie spółki (...) sp. z o.o. w G.. Sąd Rejonowy podał, że powódka A. C. udawała się do biura podróży po godzinie 16:00, po zakończeniu pracy u pozwanej, natomiast w przypadku powódki M. W. raczej nie było takich dni, żeby cały dzień była w biurze podróży a nie była w ogóle w pracy w siedzibie pozwanej. Pozwana nie zgadza się w apelacji z tak ustalonym stanem faktycznym, jednakże nie przedstawiła żadnych dowodów mogących potwierdzić jej wersję, zaś argumenty przytaczane w tym zakresie stanowią jedynie polemikę z ustaleniami Sądu Rejonowego.

Trudno również zaaprobować stanowisko apelującej, zgodnie z którym materiał dowodowy w sprawie miałby wskazywać, że uruchomienie działalności (...) sp. z o.o. miałyby w całości zostać sfinansowane przez K. W.. Pozwana nie przedstawiła żadnych dowodów mogących potwierdzić jej twierdzenia.

Sąd Okręgowy nie uwzględnił również zarzutu apelującej, która twierdziła, że Sąd Rejonowy niesłusznie oddalił wnioski dowodowy o przesłuchanie uzupełniające świadka K. W. w celu zweryfikowania twierdzeń A. C. w przedmiocie konieczności zatwierdzania sald w systemie księgowym przez kierownika jednostki, co umożliwiłoby zachowanie dokumentacji w systemie oraz złożenie jej do właściwych instytucji – co miało stanowić wyjaśnienie powódki na zarzut braku dokumentacji w systemie płacowo-księgowym. W ocenie Sądu Okręgowego postępowanie Sądu I instancji było w tym zakresie prawidłowe, albowiem nie była to nowa okoliczność w sprawie, a świadek K. W. miała możliwość wypowiedzenia się w tym zakresie w terminie jej przesłuchania, zaś jeśli pełnomocnik pozwanej uznał tę kwestię za istotną, winien zadać świadkowi odpowiednie pytanie podczas tego przesłuchania.

Biorąc pod uwagę powyższe, zdaniem Sadu II instancji, zarzuty apelacji dotyczące naruszenia przepisów postępowania, tj. art. 227 i art. 233 k.p.c., są chybione.

Wbrew zarzutom apelacji Sąd I instancji nie naruszył też przepisu art. 327¹ § 1 k.p.c., ponieważ pisemne uzasadnienie orzeczenia zawiera wszystkie elementy określone w tym przepisie. Wyrok poddaje się kontroli instancyjnej. Sąd Rejonowy skrupulatnie opisał stan faktyczny sprawy, wskazał na jakich dowodach się opierał, uznając opisane w uzasadnieniu fakty za udowodnione oraz wskazał, którym dowodom odmówił wiarygodności. Sąd Rejonowy podał wyraźnie, że zakres wykonywanych czynności przez powódki na rzecz pozwanej w spornych okresach został wykazany zarówno zeznaniami świadków, dokumentami (choćby znajdującym się w aktach sprawy pismem Naczelnika Pierwszego Urzędu Skarbowego w G. z 1 sierpnia 2016 r., z którego wynika, że pozwana składała deklaracje VAT-7 za 2015 r.), przesłuchania samych powódek. Jednocześnie Sąd ten podkreślił, że twierdzenia K. W., że w spornych okresach obydwie powódki nie świadczyły pracy na rzecz pozwanej są nieuprawnione. W części uzasadnienia odpowiadającej rozważaniom prawnym Sąd Rejonowy przytoczył prawidłowe przepisy, dokonał analizy podstawy prawnej rozstrzygnięcia, posiłkując się nadto orzecznictwem Sądu Najwyższego i sądów apelacyjnych. Wobec powyższego, uzasadnienie skarżonego wyroku odpowiadało prawu, zaś zarzut apelacji w tym zakresie był bezzasadny.

W ocenie Sądu II instancji Sąd Rejonowy nie dopuścił się też – wbrew twierdzeniom pozwanej – naruszenia prawa materialnego w postaci art. 80 k.p. Zgodnie z tym przepisem wynagrodzenie przysługuje za pracę wykonaną. Za czas

niewykonywania pracy pracownik zachowuje prawo do wynagrodzenia tylko wówczas, gdy przepisy prawa pracy tak stanowią.

W przedmiotowej sprawie Sąd Rejonowy uznał, że w spornym okresie powódki łączył stosunek pracy z pozwaną, powódki wykonywały pracę na rzecz pozwanej spółki oraz, że nie otrzymywały pełnego wynagrodzenia. Słusznie podkreślał Sąd Rejonowy, że pozwana nie przedstawiła żadnych dowodów, mogących potwierdzić wypłacanie powódkom wynagrodzenia w umówionej wysokości. W związku z tym Sąd I instancji prawidłowo zastosował cytowany wyżej przepis, zasądzając od pozwanej na rzecz powódek kwoty wskazane w punkcie 2a i 3a zaskarżonego wyroku tytułem wynagrodzenia za pracę za sporne okresy.

Zdaniem Sądu Okręgowego nie zasługuje na uwzględnienie również zgłoszony przez pozwaną zarzut naruszenia przez Sąd I instancji art. 55 § 1 i 1¹ k.p. Sąd Okręgowy zgadza się z ustaleniami Sądu I instancji, zgodnie z którymi powódki, świadczące pracę na rzecz pozwanej, za którą nie otrzymywały pełnego wynagrodzenia, miały podstawy do rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia z winy pracodawcy z powodu ciężkiego naruszenia podstawowych obowiązków przez pracodawcę. W takiej sytuacji Sąd I instancji trafnie zastosował art. 55 § 1¹ k.p., uznając za zasadne roszczenia powódek o odszkodowanie w związku z naruszeniem ww. obowiązków, i prawidłowo zasądził od pozwanej na rzecz powódek kwoty wskazane w pkt 2b i 3b zaskarżonego wyroku tytułem odszkodowania w związku z rozwiązaniem umowy o pracę bez zachowania okresu wypowiedzenia z winy pracodawcy.

W ocenie Sądu Okręgowego Sąd I instancji nie dopuścił się też naruszenia art. 171 k.p., uznając za słuszne co do zasady roszczenia powódek w zakresie wypłaty ekwiwalentu pieniężnego za niewykorzystany urlop wypoczynkowy. Pozwana opierała podnoszony w apelacji zarzut naruszenia art. 171 k.p. na błędnym przyjęciu, że istnieje podstawa do jego zastosowania w sytuacji, gdy w istocie powódki nie świadczyły pracy na rzecz pozwanej w ramach stosunku pracy w spornym okresie. Jak już wyżej wskazano, Sąd Okręgowy podziela w tym przedmiocie stanowisko Sądu Rejonowego. Skoro zaś powódki łączył stosunek pracy z pozwaną w spornym okresie i nie został im wypłacony ekwiwalent za niewykorzystany urlop wypoczynkowy, to Sąd Rejonowy prawidłowo zastosował art. 171 k.p., uznając ich roszczenia za uzasadnione. Sąd Okręgowy podziela również wyliczenia Sądu I instancji w zakresie wymiaru niewykorzystanego urlopu wypoczynkowego oraz jego ekwiwalentu pieniężnego.

Mając na uwadze powyższe apelacja pozwanej jako bezzasadna na mocy art. 385 k.p.c. została oddalona.

Wyrok został wydany w trybie art. 148¹ § 1 k.p.c.

Sędzia Sędzia Sędzia

(-) del. M.Kimel (-) P.Bogacińska-Piątek (spr.) (-) G.Łazowska